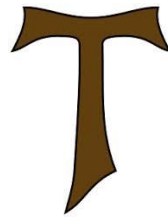

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE CATALUNYA

Any 29 Gener de 2024 núm. 272

Web: ofscat.jimdofree.com
e-mail: ofscatalunya@outlook.es

Web: Orden Franciscana Secular de España

SANTÍSSIM NOM DE JESÚS 3 de gener

LLAMA SERÁFICA DEL AÑO NUEVO 2024

El año 2023 terminó rociado de ternura con la celebración del VIII Centenario del Belén franciscano de Greccio. En Santa Clara de Balaguer brindamos con el Pregón de Navidad, asociando a la celebración a la OFS, a los Belenistas, a las autoridades civiles y religiosas, a las gentes de buena voluntad.

Al pasar la página del Año Nuevo en el calendario, nos encontramos con otro VIII Centenario sanfranciscano: la estigmatización en las soledades de La Verna. Dolor y gozo, identificación y abrazo que para siempre “transforma lo amargo en dulzura de alma y cuerpo”. Tocaré su cumbre el 17 de septiembre, pero conviene entrar ya en la contemplación de este hecho que marca la cumbre mística de nuestra espiritualidad.

Atravesamos un tiempo de crítica, de agresividad, de intolerancia, de denuncia fácil que contagia. Presa apetecida son las instituciones religiosas para buscar y airear escándalos. Se habla mucho de ayudar a los pobres mientras se destroza, por poca cosa, la túnica de la dignidad que el hermano necesita para relacionarse y ser estimado. En este ambiente, a veces enrarecido, va bien contemplar con frecuencia la Pasión del Señor como lo hicieron Clara, Francisco e Isabel. Conviene, por si acaso nos alcanza la incompreensión, la denuncia inmerecida, la envidia, la tribulación en sus tantas facetas imprevisibles.

Para serenar el ánimo, para aprender a perdonar, no hay como ponerse al pie de la cruz y decir muchas veces con Jesús crucificado: *“Perdónales porque no saben lo que hacen”*. Y vendrá la tentación de pensar, que sí saben lo que hacen los que pecan con la crítica, la murmuración y el falso testimonio. Y habrá que volver a decir con el corazón: *“Perdónales porque no saben lo que hacen”*.

Al fin, cuando nos difaman y acusan, no es a nosotros a quien ofenden. Nuestros místicos y místicas escribieron sobre los “dolores mentales” del Señor.

Gran ventaja es haber sufrido, siquiera alguna vez, el pecado y hasta el rechazo de los hermanos. El Padre San Francisco lo sufrió, de parte de los que pretendían dirigir la nueva Orden mejor que él. Es la prueba de la fidelidad al Crucificado que nunca habríamos buscado por nosotros mismos, la prueba que purifica hasta las más hondas raíces del orgullo, de la autosuficiencia, del creerse alguna cosa. *“Vino a los suyos y no le recibieron”*. Con un juicio manipulado, por la Vía Dolorosa y cargado con la cruz de la ignominia, le echaron fuera de la ciudad para morir.

En la soledad orante de La Verna con sus cuevas quebradas...

Fue el descenso del Serafín crucificado que con su amor ardiente cauteriza todo dolor, toda amargura.

Quien no lo haya recibido, sepa que al precio que el Señor disponga, es bueno desear el abrazo del Serafín.

Sor M^a. Victoria Triviño, osc

800 ANYS DESPRÉS DE GRECCIO: L'EUCARISTIA I L'ADVENT, TOT L'ANY.

Ja fa unes setmanes que Fra Luis Esteban ens va fer una xerrada online per a tots els franciscans seculars d' Espanya, amb ocasió de la celebració enguany del 8è centenari de la missa-pessebre de la nit de Nadal a Greccio, un poblet a la vall de Rieti a uns 90 Km d'Assís, que sant Francesc va fer preparar i va acompanyar com a diaca al costat del sacerdot celebrant; juntament amb els frares companys de l'Orde així com amb la gent de les rodalies, que va participar molt emocionada, l'any 1223.

Les narracions que ens han arribat, i que se'ns van llegir, descriuen un pessebre amb el fenc encara fresc i l'escalf d'un bou i d'una mula portats expressament per esdevenir l'escenari d'aquella celebració memorable de l'Eucaristia, en una nit resplendent a l'aire lliure i sota les estrelles, amb el suau fremir de les flames dels ciris i les torxes acompanyant el so dels cants joiosos. Tots els germans que vàrem escoltar a Fra Luis Esteban en connexió directa, units en l'espiritualitat franciscana i moguts interiorment per les paraules emocionants que feien reviure aquella celebració de Greccio, gaudirem d'una jornada molt profitosa per a la nostra formació.

De fet, com se'ns va explicar, el que va succeir aquella nit a Greccio va ser molt més que una simple representació del naixement de Jesús a la missa de la nit de Nadal; com s'ha interpretat generalment fins als nostres dies, fent-hi remuntar l'origen de la

tradicció dels pessebres que encara avui mantenim. Es va tractar realment d'una litúrgia d'una simbologia única i alhora d'una vertadera lliçó viscuda de teologia. La vinculació dels dos misteris cabdals del cristianisme; d'una banda, l'Encarnació de nostre Senyor Jesucrist i l'entrada a la nostra història per alliberar-nos del pecat i de la mort naixent de la Verge Maria

esdevinguda Mare de Déu; i, d'altra banda, el misteri pasqual de la seva Passió, Mort i Resurrecció. Ambdós esdeveniments els revivim i actualitzem conjuntament cada vegada que celebrem l'Eucaristia, en la que el Fill de Déu es fa realment present en nosaltres quan mengem el seu cos i bevem la seva sang; i també morim per ressuscitar amb Ell a una nova vida. Certament, Jesús és va fer present a l'Eucaristia d'aquella nit de Nadal a la comunitat de Greccio al pessebre que li havien preparat, seguint les indicacions de sant Francesc; i també al cor de tots els que hi participaven activament!

I aquesta presència eucarística de Jesucrist en nosaltres per l'efusió de l'Esperit Sant que ens fa a tots com a comunitat membres del Cos de Crist, participant ja de la vida divina de donació i d'amor de la Trinitat, té els seus efectes reals en nosaltres. Com aquell fenc fresc del pessebre de Greccio que

es va guardar i que fins i tot setmanes després va ser signe de moltes curacions d'animals i de persones plenes de fe, segons s'explica als relats d'aquella nit meravellosa. Només ens cal que deixem obrar l'Esperit Sant en nosaltres, doncs, i Jesús podrà tornar a néixer al pessebre del nostre cor tots els dies de l'any!

Recordar l'ambient de la missa de Nadal de Geccio fa 800 anys no només ens ha d'emocionar, sinó que hem d'intentar transportar-ho com a vivència joiosa a la nostra realitat quotidiana com a cristians. Per tant, aquest nou any 2024 i sempre, si de veritat volem ser testimonis de la vinguda de Jesús, hem de fer realitat en les nostres relacions amb totes les altres persones que ens envolten a la nostra vida, ja sigui amb la família, amb els companys de feina o amb els amics i coneguts, el mateix amor que Déu té per a tots nosaltres que el va portar a abaixar-se i fer-se home, per mostrar-nos el Pare i lliurar la seva vida per a la nostra salvació. És tracta d'actuar com si fos Advent sempre i preparar el Nadal tots els dies de

l'any; que no és altra cosa que la nostra voluntat franciscana de portar l'Evangelí a la vida i la vida a l'Evangelí!

Vivim en un món necessitat d'esperança i de llum. Les guerres, les injustícies i les amenaces de tot tipus que tenim al voltant van creixent cada dia més, sense deixar entreveure solucions fàcils. Per això, ara que entrem en el nou any 2024, tots els cristians, i especialment els franciscans, hem de proposar-nos renovar la nostra responsabilitat en la missió. I, per tant, redoblar l'esforç per continuar la tasca irrenunciable de difondre l'alegria de la Bona Notícia al nostre entorn, acompanyada sempre del nostre exemple de vida, per tal de contribuir a aportar-hi la llum i fer rebrotar l'esperança que ens manquen tant a tots. Sabem que podem fer visible la presència de Jesús enmig nostre i el podem adorar mitjançant el bon tracte i l'amor envers els nostres germans. Recordant Greccio i com si fos Nadal cada dia, preparem un pessebre al nostre cor per anar a l'encontre i rebre a Jesús en els nostres germans, sobretot en els més necessitats. Quina gran ensenyança de sant Francesc a la gent senzilla de les rodalies de Greccio i a tots nosaltres, com a propòsit per fer-la realitat aquest nou any 2024 que encetem i sempre!

Que tinguem tots un bon any 2024 en Pau i Bé!

Carles Cascante-Serratosa, ofs

La representació del primer Pessebre

Seria desitjable que totes les representacions de pessebres servissin per acostar-nos més a la contemplació i celebració del naixement de Jesús entre nosaltres.

Enguany la família franciscana celebrem el vuitè centenari del Nadal a Greccio, és a dir, la representació del primer pessebre projectat per Francesc d'Assís.

El biògraf del sant, Tomàs de Celano, a la seva *Vida primera*, relata la primera representació del pessebre de la història, el 24 de desembre del 1223. Transcrivim tot seguit les seves mateixes paraules sobre el que es va esdevenir:

“Digne és de recordar i celebrar amb memòria pietosa el que va fer tres anys abans de morir gloriosament, prop de Greccio, el dia de la nativitat de nostre Senyor Jesucrist. Vivia en aquella comarca un home, de nom Joan, de bona fama i millor tenor de vida, a qui el benaurat Francesc estimava amb amor singular. Uns quinze dies abans del Nadal del Senyor, el benaurat Francesc el va cridar i li va dir: “Si vols que celebrem a Greccio aquesta festa del Senyor, afanya’t i ves-hi a preparar promptament el que t’indico. Desitjo celebrar la memòria de l’Infant que va néixer a Betlem i vull contemplar, d’alguna manera, amb el meus ulls el seu patiment en la seva invalidesa de nen, com el van reclinar al pessebre i com el van col·locar sobre el fenc entre el bou i la mula”. Havent sentit això, l’home bo i fidel, va adreçar-s’hi prestament i va preparar al lloc assenyalat tot el que el Sant li havia indicat.

Va arribar el dia, dia d’alegria, d’exultació. Havien estat citats germans de molts indrets; homes i dones de la comarca, plens de joia, havien preparat, d’acord amb les possibilitats de cadascú, ciris i teies per il·luminar aquella nit que, amb l’estel centellejant, il·lumina tots els dies i anys. Va arribar, a la fi, el sant de Déu, i, veient que tot estava a punt, ho va contemplar i se’n va alegrar. Es prepara el pessebre, s’hi posa fenc i s’hi col·loquen el bou i la mula. La simplicitat hi rep honor, la pobresa s’hi exalta, se’n valora la humilitat, i Greccio esdevé un nou Betlem.

La nit resplendeix com el dia, nit plaent per als homes i per als animals. La gent hi arriba i, davant del nou misteri, assaboreixen nous gojos. Els germans canten les reïxen nous gojos. Els germans canten les lloances del Senyor i tota la nit transcorre entre cants d’alegria. El sant de Déu resta dret davant del pessebre, desbordant-se en sospirs, traspasat de pietat, fos en goig inefables”

Seria desitjable que, com a Greccio, totes les representacions de pessebres servissin per acostar-nos més, els cristians, a la contemplació i celebració del naixement de Jesús entre nosaltres.

Consol Muñoz
Franciscana missionera

TEMPS DE NADAL

És Nadal quan el nostre Salvador neix a la terra dels homes, però, resulta que ja hi era, doncs està present en l'home, i encara més present del què l'home està present en si mateix ...

És Déu el que dona l'existència, el moviment i la vida a les criatures. Els dona tot allò que necessiten per viure. Sense Ell, l'home tornaria a caure en el "no res". Déu els dona la seva gràcia, el seu amor en tot moment, però l'home és lliure d'acceptar-los i de rebre'ls per viure en plenitud.

El vertader Nadal és prendre consciència de la realitat de Déu, que es dona a cada ànima. Consciència, però, més que això, és l'acceptació de la presència del Bon Déu en nosaltres, que condueix l'ànima a donar-se a Ell perquè sigui veritablement el seu Mestre.

Lliurar-nos i abandonar-nos totalment fins convertir-nos en un amb la voluntat divina en nosaltres. Llavors, si que podrem dir de veritat: Pare nostre que estàs en el Cel, és a dir en mí, amb tota la Santíssima Trinitat, santificat i glorificat sigui el teu Nom a la terra del meu cor com a la del Cel, alabat i magnificat sigui el teu Nom, beneït i exalzat sempre i en tot moment, en tot el meu ser i per tot ell, estimat i adorat siguis.

Que vingui el teu Regne a la terra com en el Cel, que el teu Regne vingui en mí, Tu que ets el meu Rei, el meu Senyor i el meu Tresor, Tu que ets la meva fi, la meva meta, el meu Tot i el meu Déu. Que es faci en mí la teva voluntat, així a la terra com en el Cel.

Jesús experimenta una gran alegria quan lliurement fem servir la nostra llibertat al buscar els mitjans per poder augmentar el nombre de trobades, i la força de la nostra intimitat amb Ell.

Entre Maria i Josep, al peu del pessebre, al costat de Jesús, tot temor ha de cessar, tota mandra ha de desaparèixer per deixar lloc a l'amor dels nostres cors i gaudir amb el nostre Déu, que ens obre els seus braços.

Així ho varen fer, segons les Escriptures, aquells reis humans, vinguts de lluny, de l'altra punta del món, quan varen anar a adorar al Bon Déu acabat de néixer en la humanitat, a Betlem de Judea, ara fa més de 2000 anys, i varen agrair profundament la seva vinguda, i li varen portar una sèrie de presents terrenals, però, amb un gran significat espiritual. La humanitat de Déu acabava de venir al món ... Seguim els seus pasos.

Feliç dia de Reis, i Bon Any Nou a tothom !!!

Balbina Birba, ofs

Déu em va inspirar

Déu em va inspirar a començar a fer penitència d'aquesta manera: quan jo estava en el pecat, em semblava amarg veure els leprosos, i el Senyor em va guiar enmig d'ells i jo els vaig mostrar misericòrdia.

Sant Francesc comença el seu testament amb aquestes paraules: "Déu em va inspirar". I continua: "El senyor em va guiar" També diu: "El Senyor em va donar germans". No diu: "És el que jo volia" o "és el que vaig decidir". Es veu ben clar que la seva vocació i la seva vida en general estan inspirades per Déu. Té raó. Sant Francesc abans de la seva conversió, no hauria pensat mai, ni en els seus somnis, que esdevindria un sant, però és Déu qui el va guiar a ser-ho.

El món d'avui ens ensenya que som els únics autors de la nostra vida. Podem assolir el que volem. Tot i que està bé sentir-nos capaços d'assoliments, hi ha el perill de caure en l'egocentrisme. Aquest perill també de vegades pot afectar a la nostra vocació franciscana, on potser intentem atribuir tot el que fem a les nostres habilitats; potser veiem la nostra vocació iniciada per nosaltres mateixos i no pas per Déu.

Sant Francesc ens explica ben clar que la nostra vocació no és ego-centrada, sinó Teo-centrada. Per a un franciscà/na, Déu és el far que guia el camí. La paraula de Déu és el mapa que hem de seguir. Sangeetha Rana, filantropa índia, diu: El temps ens dona el que necessitem, i la confiança ens dona temps" Moltes vegades, potser trobem difícil confiar en Déu i estem constantment ansiosos de com assolir el que hem de fer. Massa èmfasi en nosaltres mateixos ens provoca estrés, mentre que la confiança en Déu ens dona serenitat.

La crida de sant Francesc era per reconstruir l'Església. Per un home jove, que ni era papa, ni bisbe, ni sacerdot, era un treball impossible. Si hagués confiat en si mateix, hauria acabat res més que estressat. Tanmateix, sant Francesc va confiar en Déu que li va donar la serenitat de fer un pas cada moment: va reconstruir sant Damià, pedra per pedra. Va fer el que havia de fer cada dia. Finalment, va acabar reconstruint tota l'Església. I no oblideu que encara era un diaca i no un sacerdot, ni bisbe, ni papa.

Emily Dickinson, poetessa nord-americana del segle XIX, va dir una vegada: "'Per sempre' està compost de "ares". Potser estem passant per moltes coses a la vida. Potser ens sentim cremats o estressats. Sant Francesc ens ensenya a permetre que Déu condueixi la nostra vida. La nostra vocació Franciscana ens ensenya a deixar passar el nostre ego, i deixar entrar Déu a la nostra vida. La confiança en Déu ens ajuda a moure'ns de l'ansietat a la serenitat. Si podem viure bé el present, al llarg del temps, viurem vides santes dignes de la nostra vocació franciscana.

Fra Arun de Madurai , ofmcap

ÉS NADAL... PERÒ...

No es tracta d'amargar a ningú les Festes del Naixement de Jesús, però us trameto quelcom que a llarg d'aquesta setmana he anat compartint amb el tercerols franciscans d'ací d'Albacete i amb la feligresia en general que acut al nostre convent. És fruit de la meva reflexió i meditació d'aquest dies, marcat, pot ser més, per una manera de viure el Nadal molt oberta.

Va ser sentir-ho i pensar-ho com a cosa que crec cal tenir en compte, al menys per a mi i ara us ho comento. Tant senzill com cantar una nadala i meditar-la i fer-ne pregària. En aquest cas es tracta d'un "villancico". L'heu sentit moltes vegades:

Esta noche es Nochebuena y mañana Navidad, / saca la bota María que me voy a emborrachar. / Ande, ande, ande, la marimorena, / ande, ande, ande, que es la Nochebuena. /

El fet del naixement de Déu com a un de nosaltres, el fet de tenir a Déu amb nosaltres com un més, el fet de compartir l'aire que Ell respira i l'aigua que Ell beu, és quelcom desorbitant. Certament, es per agafar una turca del màxim calibre. Una vegada vaig sentir-li dir a un frare, i ho deia seriosament que per entendre aquest misteri, fora de mida, cal estar trompa com una "cuba". Què hem fet per a merèixer-ho?

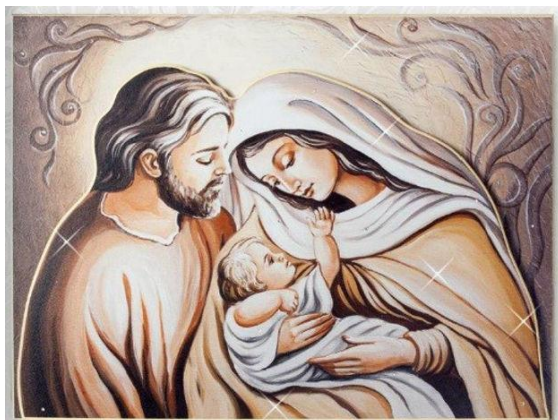
Però anem desglossant l'Octava de Nadal, que sòl contenir, també, el diumenge de la Sagrada Família. El segon dia de Nadal, Sant Esteve, immediatament seguit a aquell dia –el dia abans-, que calia treure la bota per embriagar-se, celebrem la mort del primer màrtir. Algú per a qui aquell Infantó que havia nascut temps anys enrere i per el que preniem la bota, li va fer donar la vida y la sang amb ple sentit del que feia, ho feia per Ell. El dia següent recordem i fem memòria de Joan Evangelista, que si bé no va vessar la seva sang va patir el martiri en vida; possiblement s'hagués estimat més que el matessin que no pas viure con el van fer viure. Immediatament, cau la fulla del calendari i tenim el deure i l'obligació moral i de consciència de recordar als Sants Innocents, tots ells víctimes de la ira d'un boig sàdic, bèstia com a pocs, que ja volia del Nadó allò que trigà uns trenta anys en arribar, però que ja era un preludi. Volta de fulla al calendari. Sant Thomas Becket, un altre mort en nom d'aquell que ha estat el motiu de la nostra festa desbordant, i ho feia tot defensant l'obra del Petit de Betlem: l'Església i la justícia.

I demà és la Sagrada Família. Una festa que cal celebrar perquè la família de Josep, Maria i Jesús, també és un model que ens ofereix l'Evangelí. És el model de família en el que m'han criat i he estat pujat. Doncs bé, anem al fragment de l'Evangelí que serà llegit. Sense dubte que per a la família jueva, el fet de la Purificació de la mare era un dia de goig, un dia festiu i un motiu de celebració íntima i casolana. Podem pensar que fins i tot un bon dinar. Més o menys, així celebrem el nostres batejos. Una festa de la vida, entranyable i joiosa. I ves per on, el mateix dia que presenten a Jesús al temple, el bon Simeó ja fa un vaticini que a la pobre Mare i al seu pare els hi deuria caure tot a terra. Fins i tot l'ànima. Llegiu, si us plau, el fragment de Lluç. Simeó li diu a la mare: *“--Aquest infant serà motiu que a Israel molts caiguin i molts d'altres s'aixequin; serà una senyera combatuda, i a tu mateixa una espasa et traspasarà l'ànima. Així es revelaran els sentiments amagats al cor de molts”*. Bonica manera de celebrar una festa de joia i goig. Ja els hi ha explicat als dos, a Josep i a Maria de que va el “percal”.

Jesús ha vingut al que ha vingut. Hem de tocar molt de peus a terra. Jesús neix per a dir-nos el mateix que va dir. Ni un guió, ni una coma, ni un punt i coma, ni un punt més dels que ja hi ha a l'Evangelí. Sense posar-hi cometes. Ja us dic que no vull amargar la festa perquè al cap i a la fi, tocar de peus a terra, en la mateixa terra en la que Déu en Jesús hi ha posat els peus ha de ser la cosa més engrescadora, al·lucinant i bella que ens podia passar a tota la Humanitat.

Descalcem-nos. Cal tocar de peus a terra. La mateixa erra que Déu a trepitjat en la persona de Jesús.

Fr. Joaquín Recasens, un franciscà aragonès que viu a la Manxa.

Formación: Acompañar para vivir **La figura del acompañante espiritual**

MEDIOS QUE FACILITAN EL ACOMPAÑAMIENTO.

.- El proyecto personal. Es un escrito personal que recoge los aspectos nucleares de la vida personal: la fundamentación de la persona en Dios, los ámbitos por donde transcurre la vida (familia, amigos, centro, calle, parroquia, trabajo, ocio, etc.), los medios que se van a poner para dirigir la vida (horario, oración, vida sacramental, lecturas, defectos que se van a corregir, actitudes que se van a potenciar, etc.) y las metas hacia las que se va.

Los proyectos de la fraternidad se pueden hacer a partir de los proyectos personales. La entrevista puede ser una buena ocasión para revisar el proyectopersonal a fin de hacerlo más operativo.

.- Los temas formativos. En este caso la entrevista personal servirá para personalizar los temas que se van desarrollando en las distintas etapas formativas. Cada persona tiene sus ritmos, sensibilidad, motivación y posibilidades; según estos condicionamientos, se verá el mejor modo de ir pasando temas por el corazón e ir incorporando a la vida lo que se va viendo comunitariamente. Sin esta dimensión los diálogos en el grupo pueden resultar superficiales, impersonales y poco comprometidos.

.- Las cuestiones personales. Estas son propias de cada persona según su historia, situación actual, problemática y planteamientos de futuro. En ningún caso se perderá la visión de conjunto, pues tanto la persona como el seguimiento de Jesús tienen un sentido unitario. Las cuestiones principales son las que se refieren a la madurez personal, el seguimiento de Jesús, la experiencia de Dios, el sentido eclesial, los compromisos, el estilo de vida y el discernimiento vocacional. Conviene

secuencializar de forma pedagógica cada uno de estos aspectos estructurantes en indicadores que permitan ver los pequeños pasos que se pueden dar para ir avanzando, saber lo que se ha recorrido y lo que falta para llegar a la meta.

- **Los contenidos del acompañamiento** Por contenidos entendemos los núcleos del mensaje cristiano y franciscanos referentes a la maduración personal del cristiano. Los principales son: la persona a partir de una visión cristiana, la aceptación de los contenidos específicos de la fe, el sentido fraterno de la fe (compartir la vida, la acción evangelizadora y celebración), la convergencia de la existencia, las tareas y las convicciones del seguidor de Jesús, la maduración en la vida afectiva (relaciones interpersonales, sexualidad, sentido comunitario y compromiso social), la actitud de disponibilidad respecto a la voluntad de Dios y al servicio del Reino, el progreso en la vida de oración (de la oración reflexiva a la contemplativa, y de esta a la oración afectiva y unitiva), los valores franciscanos y los compromisos apostólicos intra y extra eclesiales.

Acompañar para vivir” de Fray Buiza)
Fº Javier Conejo, ofs

LA INTERPRETACIO DELS ULLS.

Fa uns dies vaig anar a Lleida amb el tren Euromed. És còmode, ràpid i té servei de bar. En el mateix vagó hi havia un petit grup de persones que portaven la mascareta. Em va sorprendre perquè la legislació actual no hi obliga.

A l'entrar en el vagó em vaig acomodar en el seient corresponent, el meu costat hi havia una noia de vint anys que estudiava medecina. Vaig observà el grup que duia la mascareta, i em vaig adonar que priva de veure l'expressió de les persones, i al mateix temps vaig descobrir, que amb la mirada ens comuniquem més bé que amb les paraules i els gestos.

Vaig començar a pensar que els ulls humans revelen una infinitat de sentiments, de comportaments, d'acció i reacció, de grandesa i misèria, de generositat i d'altres actituds.

I tot seguit em va venir a la memòria, expressions sobre els ulls que jo havia sentit de petit i adolescent a casa meva i a l'escola. Us en transmeto algunes.

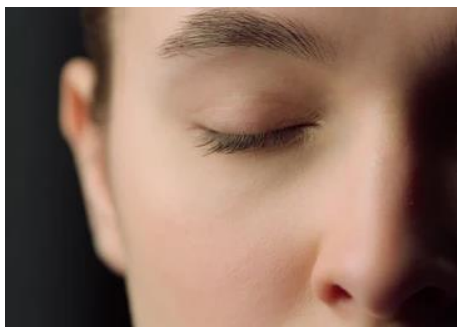

Amb un “cop d'ull” vol dir que allò que era lluny s'apropa amb una mirada ràpida que domina la situació. Alguna cosa a “ulls clucs” la fem quan no pensem en el risc que hi podem córrer. “No veure-hi de cap ull” revela que s'està molt content. Fer els “ulls grossos” significa deixar fer, sobretot en coses de poca importància. “Ull clínic” era l'aptitud que tenia un bon metge per avaluar quasi intuïtivament una malaltia. “Fer uns ulls com unes taronges” és obrir-los a causa d'una sorpresa agradable. Un “ull de la cara” expressa un preu molt elevat del que sigui. Amb els ulls de la fe es comporta el cristià quan vol ser coherent amb el que creu.

Totes aquestes expressions són etimològiques unes i simbòliques unes altres, però hi ha altres significats que no defineixen els diccionaris i no descriuen els tractats d'estètica.

Així, per exemple, els ulls ploren les desgràcies i somriuen les alegries. Amb la mirada es pot expressar el màxim amor i l'odi pitjor. Amb una mirada, perdonem, consolem i encoratgem.

Amb els ulls clucs comencem la nit, i quan els obrim ja fa estona que els ocells canten. Que terrible és no poder obrir les nostres finestres al sol de la vida i de l'amor, obsequi gratuït que podem oferir cada dia.

El tren continuava la seva trajectòria al marge dels meus pensaments. Quan per la megafonia van anunciar que arribàvem a l'estació de Lleida-Pirineus , com a cloenda dels meus pensaments em va sorgir aquesta pregària:

Feliços, Senyor, els qui saben veure el costat bo de les persones i de les coses, perquè demostrin tenir uns ulls nets, una mirada transparent i un esperit gran.

El tren es va aturar, els viatgers van baixar; petits, adolescents, joves i adults, tots van seguir el seu camí, i cadascú tenia els seus ulls, la seva mirada, que expressaven els seus sentiments. I el seu interior.

Fr. Francesc Costa i Planagumà o. f. m.

TROBADA FRATERNAL

13 DE GENER DE 2024

CONVENT DE POMPEIA
AV. DIAGONAL 450 DE BARCELONA

ORGANITZA: CONSELL DE LAICS
CONSELLDELAICS@CAPUTXINS.CAT

10h. Pregària, 10,30h. “Déu raons per creure en Déu”, per Oriol Jara, 11,30h descans, 12h. “Canta la teva fe, una experiència d’anunci de la Bona Nova de l’Evangeli” per Joan Àguila, 13h Eucaristia, 14h Dinar (cal avisar sra.Lídia Telf 934161812)

AGENDA

1 de gener 2024, Solemnitat de Santa Maria, Mare de Déu

3 de gener, El Santíssim Nom de Jesús

5 de gener, Beat Dídac Josep de Cadis, prevere

6 de gener, Epifania del Senyor

7 de gener Baptisme del Senyor

9 de gener, Pregària Interfranciscana

a les 19h “Admonició nº 7 i 12 “Problemes de la vida fraterna” preparat per Orde Franciscà Secular (OFS). A la Plaça Universitat nº2, Barcelona.

12 de gener, Sant Bernat de Corleone, religiós

13 de gener, Trobada Fraterna, cartell adjunt

10h. Pregària, 10,30h. “Déu raons per creure en Déu”, per Oriol Jara, 11,30h descans, 12h. “Canta la teva fe, una experiència d’anunci de la Bona Nova de l’Evangeli” per Joan Àguila, 13h Eucaristia, 14h Dinar (cal avisar sra.Lúdia Telf 934161812)

14 de gener, Diumenge II durant l’any

21 de gener, Diumenge III durant l’any

28 de gener, Diumenge IV durant l’any

25 de gener, 20:30h, adoració al Santíssim el Santuari de sant Antoni de Pàdua, C. Santaló, 80 Barcelona

26 de gener, 20h, Pregària Contemplativa amb cants de Taizé

A la Cripta del Santuari de Pompeia, Diagonal 450. Barcelona

Redacció: O.F.S. Provincial de Catalunya, Diagonal 450, 08006 - Barcelona, Tel 635612431 ofmcatalunya@outlook.es